

Arrest

nr. 327 280 van 27 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KÖSE
André Dumontlaan 210
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2024 met refertenummer 119422.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2023 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 22 april 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 mei 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.10.2023 werd ingediend door:

Naam: G. (...)
Voornaam: I. (...)
Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: (...) 1981
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vroeg op 18.10.2023 gezinshereniging aan in functie van zijn echtgenote K. (...) E. (...) (RR (...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.'

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging: 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Echter, er werden geen documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd.

De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan. Het is pas als er een regelmatig en stabiel inkomen voorhanden is dat als ontoereikend wordt beschouwd, dat het relevant is te berekenen hoeveel er concreet ter beschikking zou moeten zijn om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het rijk.

De voorgelegde medische documenten op naam van de referent doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, immers uit deze documenten blijkt niet over welke inkomsten de referent beschikt.

Er werden weliswaar documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van betrokkene zelf voorgelegd. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg (zie Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker in zijn syntheseseminarie de schending aan van artikel 10 en de artikelen 40 tot en met 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52, §4 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 17 van Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van de "wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen", van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn enig middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

Op datum van 18.10.2023 heeft verzoeker zijn aanvraag tot gezinshereniging ingediend.

Bij beslissing dd. 22.04.2024 werd dit verzoek geweigerd en op datum van 15.05.2024 werd verzoeker in kennis gesteld hiervan.

Art. 42 Vw. stelt dat het recht op een verblijf van mee dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden, volgend op de datum van aanvraag erkend.

Art. 43, 3° Vreemdelingenbesluit bepaalt dat de bepalingen van dat hoofdstuk van toepassing zijn op verzoeker, als familielid van een dertelander met onbeperkt verblijfsrecht.

Art. 52 KB bepaalt in paragraaf 4, tweede lid, dat indien er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij art. 42 Vw., de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een 'verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie' overeenkomstig model van bijlage 9 dient af te geven.

(...)

Voormelde is duidelijk.

Verweerster heeft het nagelaten om binnen haar tijdsbestek een beslissing te nemen. De thans bestreden beslissing is laattijdig, gezien het na 18.04.2024 werd genomen. De aanvraag tot gezinshereniging werd immers gedaan op datum van 18.10.2023 en de bestreden beslissing dateert van 22.04.2024 en werd bovendien pas ter kennis gebracht op datum van 15.05.2024.

Een staat, die zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om zo burgers bepaalde rechten te ontfeggen, beroept deze staat zich op de eigen fout. Dit kan uiteraard niet op grond van volgende rechtsprincipes:

- 'nemo auditur turpitudinem suam allegans': niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen,
- 'patere legem quam ipse fecisti': het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen. [Cfr. REA Dendermonde 29.01.2019, 19/25/A]

Zodoende dient verzoeker - minstens om reden van laattijdige beslissing van verweerster - in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart.

2.

De motivering van een administratieve beslissing moet steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden omvatten zodat betrokkenen kennis nemen van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Art. 3 Wet 29 juli 1991 stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Hij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat de motieven draagkrachtig zijn, dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS 11 december 2015, nr. 233. 222).

De motivering van een administratieve beslissing moet steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden omvatten zodat betrokkenen kennis nemen van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

De materiële motiveringsplicht houdt dus in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich vergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, nr. 28602; RvV 11 juni 2009, nr. 28599.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, 43.735; RvV 11 juni 2009, nr. 28.599.)

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die hij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Vastgesteld dient dat artn. 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, art. 62 Vw. en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Eveneens staat het redelijkheidsbeginsel hieraan in de weg, dat wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft, steeds de redelijkheid de grens blijft en de Raad de onwettigheid van de beslissingen van verwerende partij dient vast te stellen.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig, niet proportioneel en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote, mevrouw K. (...), dewelke inderdaad een sociale uitkering geniet, en dit wegens haar chronische, ernstige medische toestand. Doch dit inkomen wordt – zoals ook duidelijk blijkt uit de stukken van het dossier – aangevuld met maandelijkse inkomsten van om en bij de 2.000,00 € per maand. Het is dus zo dat het gezin wel degelijk over voldoende inkomen beschikt. Dit zal ook bevestigd worden a.d.h.v. een behoeftanalyse, hetwelk verweerster nagelaten heeft te maken in de bestreden beslissing.

Verweerster interpreteert de voorwaarde dat de gezinshereniger moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zo dat de bestaansmiddelen afkomstig moeten zijn van de gezinshereniger zelf, quod certe non. Zij houdt ten onrechte geen rekening met de bestaansmiddelen van het familielid dat

gezinshereniging vraagt, m.n. verzoeker. Terwijl in casu verzoeker tijdens de aanvraagprocedure is beginnen werken en eigen inkomsten heeft.

Verweerster neemt evenmin de bestaansmiddelen in aanmerking van derden, zoals andere inwonende familieleden van de referentiepersoon.

Volgens de Verblijfswet (Vw) moet de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*.

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord "beschikken" wordt in Van Dale gedefinieerd als "1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" en in Wolters als "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over". Uit deze definities kan niet afgeleid worden dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van zijn partner.

Terwijl het Hof van Justitie uitdrukkelijk stel dat er geen vereiste gesteld kan worden over de herkomst van de bestaansmiddelen (HvJ C-408/03, Commissie/België, van 23 maart 2006).

Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, voor zover hij ook aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken, hetgeen in casu het geval is.

Met het instellen van de inkomensvereiste in artikel 40ter Vw beoogt de wetgever te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Hierbij wijst de RvV erop dat het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat de Belg zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Zowel een letterlijke, als een analoge en Unierechtelijke teleologische interpretatie van de term "beschikt" uit artikel 40ter, tweede lid Vw leidt er toe dat niet aangenomen kan worden dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben.

De bestreden beslissing is duidelijk op onzorgvuldige en gebrekkige wijze genomen. Dit vormt uiteraard een schending van het zorgvuldigheids-, het materieel motiverings-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel!

3.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen. (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21.)

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Noch het begrip 'privé even'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Het bestaan van de hechte gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote wordt niet in twijfel getrokken. Desondanks wordt door verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden

én onvoldoende gewicht gegeven aan het privé- en gezinsleven van verzoeker, zoals beschermd onder art. 8 EVRM.

Ook dit middel is bijgevolg gegrond.

4.

Verwerende partij had verzoekende partij moeten horen vooraleer een weigeringsbeslissing te nemen, minstens om duidelijkheid te bekomen over de bedoeling van de aanvraag. De externe diensten die de visumaanvragen verzorgt, heeft deze stukken ontvangen zonder enige opmerkingen hierover te formuleren en na het aanhoren van de informatie, die besloten lag in die stukken. De vraag is thans of deze stukken wel ooit in het dossier hebben gezeten. Dat er geen stukken of nota's werden overgemaakt aan verwerende partij is een grove tekortkoming van de bevoegde dienst, waar verzoeker geen schuld aan treft. Dat verweerster verzoeker thans hoogst ten onrechte verwijt geen ten laste zijn te bewijzen, is een andere foutieve dimensie.

Dat verwerende partij dan ook dit als punt aanhaalt om haar onterechte beslissing te staven, is hoogst onjuist, onrechtvaardig en onbillijk.

Het hoorrecht wordt voorgeschreven door artikel 41 van het Handvest, dat sedert art. 6.1 van het Verdrag van Lissabon primair recht uitmaakt en dus primeert op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11) verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet.

Omdat de bestreden beslissing de uitvoering van het Unierecht betreft, is het hoorrecht, als algemeen rechtsbeginsel van de Unie, in casu van toepassing.

Het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld om werkelijk en naar behoren zijn standpunt kenbaar te maken alvorens onderworpen te worden aan een administratieve beslissing aangaande zijn belangen. Het Hof heeft in haar arrest van 21 december 2011, C27/09P onder paragraaf 65 geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

Indien verzoeker op de hoogte zou zijn van het standpunt/de indrukken van het bestuur, nl. dat hij de laste zijn onvoldoende zou hebben aangetoond, dan had verzoeker de nodige toelichting en bewijsstukken kunnen voorleggen.

Verwerende partij had in dit geval rekening kunnen houden met de bijkomende uitleg en documenten van verzoekende partij. De kans is erg reëel dat verwerende partij in dit geval tot een andere beslissing was gekomen.

Om deze redenen schendt de bestreden beslissing dan ook het hoorrecht.”

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel, hij zet echter niet uiteen op welke wijze deze bepalingen en beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat de gezinsherenigingsaanvraag van verzoeker moet worden geweigerd omdat hij niet heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Er werden immers geen documenten voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zelf. Een behoefteanalyse zoals bepaald in artikel 42 van de Vreemdelingenwet is in dat geval dan ook overbodig. Verzoeker ontkent niet dat hij geen enkel stuk ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft overgemaakt.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoeker voert vooreerst de schending aan van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit omdat de bestreden beslissing niet binnen een termijn van zes maanden na het indienen van de gezinsherenigingsaanvraag is genomen.

Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet stelt dus als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit vindt wat dat betreft geen rechtsgrond in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Er moet worden aangenomen dat overeenkomstig dit laatste artikel een recht op verblijf van meer dan drie maanden slechts kan worden erkend voor zover blijkt dat werd voldaan aan de gestelde voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht.

Gelet op het voorgaande, volgt uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 52, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet geen verplichting voor verweerder om een verblijfkaart af te geven, na het verstrijken van de termijn van zes maanden, na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging, wanneer binnen die

termijn geen beslissing is genomen (cf. RvS 9 maart 2023, nr. 15.275; RvS 11 september 2023, nr. 257.271).

Bijkomend wil de Raad erop wijzen dat artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 10, eerste lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn). Laatstgenoemde bepaling luidt als volgt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: het Hof) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht, buiten toepassing laten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05, van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77, van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09, en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

In dit verband acht de Raad het dan ook nuttig om te verwijzen naar het arrest *Diallo* van het Hof (HvJ 27 juni 2018, C-246/17), waarin onder meer het volgende werd gesteld:

“1) Artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG [...] moet aldus worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht; 2) Richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”

Uit voormelde blijkt dat de beslissing inzake de aanvraag voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger zowel dient te worden getroffen als ter kennis moet worden gebracht binnen de termijn van zes maanden. Verzoeker diende op 18 oktober 2023 zijn aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing dateert van 22 april 2024 en werd op 15 mei 2024 overgemaakt aan verzoeker. Verzoeker kan dan ook worden bijgetreden dat de in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervatte termijn is overschreden, echter zoals hoger gesteld bepaalt artikel 42 van de Vreemdelingenwet niet de gevolgen als de termijn van zes maanden wordt overschreden.

Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de gemachtigde tot de conclusie komt dat verzoeker niet aantoonbaar voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven.

Een verblijfsrecht op grond van de Burgerschapsrichtlijn kan enkel worden verleend als vastgesteld is dat aan de voorwaarden is voldaan. De Raad herhaalt dat het Hof immers in het voormeld arrest *Diallo* duidelijk heeft vastgesteld dat “richtlijn 2004/38 [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”.

Zoals reeds gesteld, heeft verweerder dit onderzocht en komt hij in de bestreden beslissing tot de conclusie dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven. De Raad wil hierbij verwijzen naar wat het Hof in het voornoemd arrest *Diallo* heeft gesteld: “51. Hoewel er niets op tegen is dat een nationale wettelijke regeling het stilzwijgen van het bevoegde bestuur gedurende een termijn van zes maanden na indiening van de aanvraag gelijkstelt met een weigeringsbesluit, blijkt reeds uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 dat deze zich ertegen verzet dat dat stilzwijgen wordt beschouwd als een goedkeuringsbesluit.”

Aan verzoeker kan dus niet automatisch een verblijfsrecht worden toegekend enkel en alleen omdat de termijn van zes maanden *in casu* is verstreken nu blijkt dat hij niet daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven. Gelet op de onverenigbaarheid van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet met artikel 10, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest *Diallo*, dient de Raad voormelde nationale bepaling dan ook buiten toepassing te laten.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

In casu heeft verzoeker een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

De gezinsherenigingsaanvraag van verzoeker wordt geweigerd omdat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn echtgenote, de referentiepersoon, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verweerder motiveert immers, en dit stemt overeen met de informatie vervat in het administratief dossier, dat er geen enkel bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werd voorgelegd. Er werden enkel bewijzen van bestaansmiddelen van verzoeker zelf voorgelegd, doch deze worden niet in aanmerking genomen bij het bepalen van de bestaansmiddelen in de zin van voormelde bepaling.

Verzoeker is het oneens met deze conclusie. Hij betwist niet dat hij geen enkel bewijs van de bestaansmiddelen van zijn echtgenote heeft overgemaakt, doch betoogt dat er wel rekening moet worden gehouden met zijn eigen bestaansmiddelen. Hij wijst erop dat de referentiepersoon een sociale uitkering geniet wegens een chronische ziekte. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker op geen enkele manier

heeft verduidelijkt waaruit deze sociale uitkering precies bestaat of hoeveel deze bedraagt. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij zelf over een maandelijks inkomen van ongeveer 2000 euro beschikt. Volgens verzoeker wordt hier onterecht geen rekening mee gehouden.

De Raad wijst er echter op dat het standpunt van verweerder in lijn is met de vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en de Raad van State. De voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt enkel opgelegd aan “de Belgische onderdaan”. Uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn dus relevant. Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische referentiepersoon, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, geen rekening mag worden gehouden bij de beoordeling van deze voorwaarde (cf. GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019; RvS 2 maart 2023, nr. 255.940; RvS 8 april 2020, nr. 247.379; RvS 12 december 2017, nr. 240.164; RvS 26 januari 2017, nr. 237.191; RvS 6 oktober 2016, nr. 236.022; RvS 28 juni 2016, nr. 235.265; RvS 26 april 2016, nr. 234.515; RvS 20 oktober 2015, nr. 232.612; RvS 23 april 2015, nr. 230.955). Verweerder heeft dus terecht geoordeeld dat geen rekening kan worden gehouden met de bestaansmiddelen van verzoeker zelf. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij voorhoudt dat rekening moest worden gehouden met de bestaansmiddelen van de andere inwonende familieleden, hetgeen hij overigens op geen enkele wijze preciseert.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, hetgeen luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Volgens verzoeker wordt er bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden inzake zijn gezinsleven met zijn echtgenote. Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd. De proportionaliteitstoets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging werd reeds doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Ter zake kan worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, waarin onder meer het volgende werd gesteld:

“B.64.7. De verzoekende partijen voeren ten slotte nog aan dat het instellen van een inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen, afbreuk zou doen aan het recht op de bescherming van het gezinsleven en aan het recht om te huwen. Aldus zou artikel 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 strijdig zijn met de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 8, 12 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.”

En, onder punt B.52:

“B.52.1. De zorg om de gezinshereniging van de Belgen te contingenten vertrekt van de vaststelling dat « de meeste gevallen van gezinshereniging betrekking hebben op Belgen die in ons land uit migranten zijn geboren, of die Belg zijn geworden dankzij de snel-Belg-wet » (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 166).

De wetgever heeft redelijkerwijs rekening kunnen houden met het feit dat, wegens verscheidene wetswijzigingen, de toegang tot de Belgische nationaliteit in de loop van de laatste jaren is vergemakkelijkt, zodat het aantal Belgen die een aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen ten voordele van hun familieleden, aanzienlijk is toegenomen.

B.52.2. Hoewel zij het gevolg is van een keuze van de wetgever, maakt die omstandigheid het mogelijk de relevantie te verantwoorden van het verschil in behandeling teneinde de migratiestromen te beheersen die de gezinshereniging doet ontstaan. Zelfs in de veronderstelling dat sommige lidstaten van de Europese Unie op

dezelfde wijze als België de toegang tot hun nationaliteit hebben vergemakkelijkt, vermocht de wetgever zich redelijkerwijs te baseren op het feit dat het aantal van hun onderdanen die in België verblijven beperkt zou blijven en dat het verblijf van die laatsten aan striktere voorwaarden is onderworpen dan het, in beginsel absolute, recht van de Belg om op het nationale grondgebied te verblijven. Ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging opleggen dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger blijkt dus ten opzichte van die doelstelling een relevante maatregel. Voor zover ze daarmee evenredig zijn, kunnen de drie door de verzoekende partijen bekritiseerde verschillen in behandeling bijgevolg worden verantwoord wegens de doelstelling die erin bestaat de migratiestromen te beheersen. De omstandigheid dat de Belg die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, aan de toepassing van die striktere voorwaarden ontsnapt, doet aan die conclusie geen afbreuk. In het kader van een immigratiebeleid, dat tot complexe en ingewikkelde afwegingen noopt en waarbij rekening dient te worden gehouden met de vereisten die voortvloeien uit het recht van de Europese Unie, beschikt de wetgever over een ruime beoordelingsbevoegdheid.

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren. Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.”

Gelet op het voorgaande, en aangezien niet aannemelijk is gemaakt dat verweerder verkeerdelijk zou hebben geoordeeld dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste zodat niet is voldaan aan de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond. Verder moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt en verzoeker dus niet op grond van de aangevochten akte wordt verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst en door de aangevochten akte niet wordt gescheiden van zijn echtgenote.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Tenslotte voert verzoeker nog de schending aan van het hoorrecht. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoeker betoogt dat verweerder hem had moeten horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Hij stelt: “De externe diensten die de visumaanvragen verzorgt, heeft deze stukken ontvangen

zonder enige opmerkingen hierover te formuleren en na het aanhoren van de informatie, die besloten lag in die stukken. De vraag is thans of deze stukken wel ooit in het dossier hebben gezeten. Dat er geen stukken of nota's werden overgemaakt aan verwerende partij is een grove tekortkoming van de bevoegde dienst, waar verzoeker geen schuld aan treft. Dat verweerster verzoeker thans hoogst ten onrechte verwijt geen ten laste zijn te bewijzen, is een andere foutieve dimensie. Dat verwerende partij dan ook dit als punt aanhaalt om haar onterechte beslissing te staven, is hoogst onjuist, onrechtvaardig en onbillijk". De Raad ziet niet in welk belang verzoeker bij deze kritiek heeft. Immers is er *in casu* helemaal geen sprake van enige visumaanvraag, doch wel van een aanvraag om gezinshereniging die werd ingediend door verzoeker bij de gemeente van Beringen. Gezien de bestreden beslissing een antwoord van het bestuur betreft op een door verzoeker op eigen initiatief ingediende verblijfsaanvraag, moet worden geconcludeerd dat verzoeker bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag de mogelijkheid heeft gehad om alle pertinente stukken en documenten aan verweerder over te maken. Uit niets blijkt dat verweerder bij verzoeker nog bijkomende informatie diende op te vragen of verzoeker nog bijkomend had moeten horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN